

5. Hľadanie

„To sa mi vonkoncom nepozdáva.“
Triedna potriasla hlavou.

„Na prvej hodine sa vraj vypýtal Tóno, na matematike Jaro, z fyziky odišiel k lekárovi Ondrej a teraz začína bolieť žalúdok aj teba? Snáď len nevypukla nejaká epidémia?“

Marián sklopil oči a zahľadel sa na špičky prezuviek.

„My sme boli včera u Šimčekovcov a jedli sme salámu. Už v noci mi bolo dajako čudne.“

„Ej, chlapci. Tak, behom do ambulancie!“

Marián vzal aktovku a krokom umierajúceho odkračal z triedy. Chodba bola prázdna. Širokými oknami vnikali slnečné lúče a odrážali sa od lesklých dlaždíc, osvetľovali kvetináče a nástenky. Spoza dverí tried bolo počuť hlasy, ale tentoraz ho odpovede nezaujímali. Držal sa za žalúdok, a tak vošiel do šatne. Sotva však vyšiel pred budovu, zázračne vyzdravel a dal sa do behu.

„Stále nič?“

Jaro, Ondro, Tóno a Vlad sa štvornožky plazili ihriskom a prstami šmátrali pod každým stebлом. Nešťastný cestovateľ strávil noc u Šimčekovcov, keď Tóno rodičom tvrdil, že v maringotke elektrikárov sa zlomilo ležadlo. Hneď ráno sa Vlad pobral do mesta a na čistinke začal pátrať po stratenom megavízore. Prístupne sa k nemu pridali kamaráti, ale hoci počas dopoludnia presnorili čistinku, ihrisko i terén medzi nimi, výsledok sa rovnal nule.

„Uch,“ - zafučal Tóno. „Ani chýru po nejakom ligotavom pliešku.“

Ondrej si utrel čelo a vzpriamril sa.

„Nemáš ani tušenia, kedy a kde ti mohla tá vec vypaľnúť?“

„Neviem. Pamätám si, že keď sa dvierka uzavreli, aprát som si strčil do vrečka.“

„V kólne si nám vravel, že ho máš.“

„Hovoril som to preto, lebo som bol presvedčený, že ho mám. Škoda, že mi neprišlo na um znova vám ho ukázať...“

„Bác! Asi nám nezostane nič iné, len preňuchať všetky miesta, kade sme sa včera motali,“ - podotkol Jaro. „Cestu od ihriska do Tónovej kólne...“

„V kólne nie je, tam sme sa pozreli hneď večer!“

„... ďalej vašu záhradu, chodník pri rieke, dedkovu záhradu i dvor s drevárňou. Márnosť! Veď to nestihneme ani za týždeň!“

Ondro chcel voľačo povedať, no vtom sa s hukotom prihnilo na trávnatú plochu nákladné auto a zastalo pri troskách futbalovej bránky, ktorú včera nechtiac polámal Vlad. Z plošiny auta vyskočili traja muži, bez meškania otvorili bočnicu a začali skladať na zem vrecia s cementom.

„Čo to robia?“ - čudoval sa Vlad. „Vari idú budovať tribúnu?“

„Akurát! Zasa tie prekliate garáže!“ - vzplanul Ondro.

„To nesmú!“ - skríkol Jaro. „Hej, to nesmiete! Nepočujete, či čo? Ujo, veď garáže budú inde!“

Jeden zo závozníkov sa nenáhľivo obrátil, ostatní i naďalej nevíšmavo skladali materiál.

„Čo vravíš?“ - zahundral muž nedôverčivo.

„Že tu nie je stavenisko! Tu je ihrisko!“

„Lala ho, sopľoša! Ako sa nadrapuje! To vieš, práve ty nám budeš vystavovať povolenie, hahaha!“

S úšklabkom sa odvrátil a chlapci sa bezmocne prizerali, ako pri bránke narastá hromada vrec a nad ňou igelitový prístrešok. Potom im závozníci pobavene zamávali a auto odjachalo.

„Videli ste?“ - šepol Vlad, hľadiaci s obdivom na automobil. „Tento tu historického vozidla nemajú ani v centrálnom technomúzeu vyjoušný motor! Klasika!“

Marián mával rukou.

„Eze... oncker... r... yčajná tatrovka.“

„Správne? To... e zízaf, ako nám ničia ihrisko?“ - spýtal sa zlos... Ondro.

„Čo nám...“

„Napríklad podvážať mechy tam, kde majú byť garáže! Ku starému kameňoľomu!“

„Ale či...? Vieš... by to bola zaberačka? Veď je to dobrých sto metrov!“

„Kam to treba preložiť?“ - ozval sa Vlad.